ธงชาติผืนเก่า

จันทร์ เดือนแรม

๑.

ฉันเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่หก
พ่อฉันมีอาชีพเป็นนักการภารโรงของโรงเรียน
ทุกวันตอนเช้าพวกเรานักเรียนต้องเข้าแถวหน้าเสาธง
นักเรียนตัวแทนของชั้นเรียนจะออกไปชักธงขึ้นเสา
เราร้องเพลงชาติกันอย่างพร้อมเพรียง
เพลงชาติที่เราท่องจำกันจนขึ้นใจ
พ่อยืนแถวหลังสุดเพื่อร่วมยืนร้องเพลงชาติกับพวกเราเสมอ
หลังจากนั้นพ่อจะไปล้างห้องน้ำ ไปตัดหญ้า และไปซ่อมโต๊ะเก้าอี้ที่ชำรุด
หกโมงเย็นของทุกวันพ่อจะขี่จักรยานออกจากบ้านมาชักธงลงจากเสา
ขณะที่เพลงชาติดังขึ้นจากวิทยุกระจายเสียงของชุมชน
พ่อจะดึงธงลงช้าๆ เพื่อมันลงได้สุดพอดีกับจังหวะของเพลงชาติไทยในท่อน
สุดท้าย

๒.

ฉันไม่เคยถามพ่อถึงความรักชาติ
พ่อเองก็ไม่เคยบอกความหมายความเป็นชาติแก่ฉัน
พ่อเป็นคนพูดไม่เก่ง แต่พ่อขยันทำงานทุกวัน
พ่อตัดหญ้าหน้าเสาธงจนเรียบเตียนทั้งปีแม้วันช่วงปิดเทอม
โรงเรียนของเราจึงน่าอยู่
แม้ว่าคุณครูจะไม่ใจดีทุกคนเหมือนเพลงที่ฉันและเพื่อนๆ หัดร้องในห้องเรียน

๓.

ช่วงเทอมสุดท้ายก่อนจบระดับชั้นประถม
พ่อนำธงชาติผืนหนึ่งมาวางในห้องนอนของฉัน
ฉันแปลกใจ
เมื่อพ่อบอกว่ามันคือของขวัญสำหรับฉัน
ฉันมองธงชาติผืนหนึ่งที่เก่าขาดเป็นริ้วๆ อย่างไม่รู้ความหมาย
พ่อบอกว่าเพิ่งจะเปลี่ยนผืนใหม่ที่โรงเรียน
ฉันก็เพิ่งรู้
พ่อไม่เคยนำธงชาติไปทิ้ง แต่พ่อจะเก็บมาที่บ้านไว้ในห้องนอนของพ่อ
พ่อบอกว่าพ่อปะชุนส่วนที่ขาดของมันจนสมบูรณ์ทุกผืน
และครั้งนี้พ่อให้ฉันทำหน้าที่นั้นด้วยตนเอง
พ่อสอนให้ฉันร้อยเส้นด้ายเล็กๆ สีขาวเพื่อเชื่อมรอยขาดเข้าหากัน
ฉันเชื่อมรอยขาดตรงริมผ้าสีแดงให้ติดกับผ้าสีขาว
ฉันเชื่อมรอยขาดตรงริมผ้าสีขาวให้ติดกับผ้าสีน้ำเงิน

พ่อบอกว่า
“ด้ายสีขาวนั้นเป็นตัวแทนของฉันและเราทุกคนในชาติ”
เมื่อผืนธงชาติถูกซ่อมให้สมบูรณ์ ฉันถามพ่อว่า
“แล้วเราจะทำอย่างไงกับสีที่ซีดจาง และมีรอยเปื้อนนี้ล่ะ”
พ่อเงียบไปครู่หนึ่งแล้วบอกฉันว่า
“พ่อก็ไม่เคยนำมันไปย้อมสี หรือซักให้สะอาด เพราะถึงมันจะเก่ามันก็คือธงชาติอย่างที่มันเป็นนั่นแหละ”
ฉันทำหน้างงๆ ไม่เข้าใจที่พ่อพูดสักเท่าใดนัก
ฉันได้แต่หวังว่าเมื่อโตขึ้นฉันจะเข้าใจความหมายในสิ่งที่พ่อพูด
ฉันได้แต่หวังว่าเมื่อโตขึ้นฉันจะเข้าใจในสิ่งที่พ่อทำ.